

Časopis s podobami za slovensko mladino.

S prilogo „Angeljček“

Štev. 7.

V Ljubljani, 1. julija 1902.

Leto XXXII.

Nič več nikdar! . . .

Jaz ljubim noč, skrivnostno, tiho,
Zastrto v črni pajčolan,
Družico čuvstev in spominov,
Družico želj in nad in sanj . . .

In lučce njene čarne ljubim,
Ki vrh nebes prižiga jih,
In pôkoj sladek, kí rosí ga
Na trudno zemljo božji dih.

Pa tudi tiste hípe ljubim,
Ko zabesni vihar srdit,
Ko grom bučí, preteč se vžiga
V oblakih črnih bliskov svit.

A noč brezčutna, nepokojna,
V globinah mojega srca,
Noč polna dvomov, bojev, viher
Ah noč, ah noč — tí si strašna!

Moj Bog, le nje, ki v njo nikoli
Ne zatrepeče svetel žar,
Ki tuj ji sreče vsak smehlja je —
Le nje ne pošlji mi nikdar!

Nič več nikdar! — Dan nov in jasen
Naj skoro vstane v srcu spet,
Da veroval in upal, ljubil
Spet z ognjem bom nedolžnih let.

Savo Zagorski.

